

Molnár Zsolt

Küldetés: teljesítve

*hogy kénytelen voltam hátulról kiszabadítani,
annyira megsajnáltam szerencsétlent.
És ott vonyított a dimenziókapuk között,
beszorult a vers valahol a létközben.
Igazából örülnék is, mert hatna a dolog,
ha feljelenének közízlés megzavarásáért.
Akkor se állna nekem feljebb,
ha pixelekre szednék vagy a digitális kukát rágyújtanák.
Mintha utólag szólnának, hogy megijesztenék,
és kinevetik előbb, hogy rájuk hozzák a frászt,
ahogy szemükből kiterül a lapra,
és kisugárzik a szürkeállományukból.
De csak megmosolyogtatni akartam.
Ami irodalmi tevékenységemet illeti,
ráadásul tegnap óta koplalok,
és csecsemőkorára meghalt,
aggastyánként valahogy világra jött,
ez olyan, mint mikor Benjamin Button.
Ráadásul egy plusz becsapás meg se kottyán.
Amúgy sincs sok értelme a szövegnek.
Bocsánat, hogy nem írtam meg előre,
hogy az utolsó sornál kezdjék el olvasni.*

Küldetés: teljesítve!

Elfordul. Nem fordul el

A ló szemében keresztbe fordul az udvar.

Nem szólhattam nagyapámnak az eltávolásról. Távolléte se nem idő, se nem tér kérdése. A felhők cukrozott magzatvizes csikót ellettek arcomra. A házak végüknél fogva összeszorítják az udvart. Zöld istállóban fekete lovak piros szénát esznek. Szétloccsant dinnye a lefekedetett fűben, a délután is más irányba nyújtózott.

Napozószékelem már nem növeszt napraforgókat, homlokomból a ló elé hullnak a csapágyak. Megevett mindent ez a jó öreg kanca, a visszakérődött hallgatásomat elástam az udvar négy sarkában, nehéz idők jönnek, ajánlott a spórolás.

Adok magamnak huszonöt évet visszafele, hogy nyeregbe pattanjak,

és megkerüljem a templomot. Ha ledől, szívemre akasztva zúgatom vissza gyermekkoromat.

Nagyanyám ül a földön, csigolyáiból lépcsőt épít szánalmam.

Vak eső csorog merengésem koordinátavonalain, a lyukas huzat felcsavarodik a kapu sarkára.

Pitypangvattákkal bélelem ki félelmem okozta ingásom, hiszen a földből tehéncsorda jött elő. A szájukból kicsapó ostor magához rántja sírásomat.

Rajzoljuk le, nagymama, rajzoljuk le egy telefirkált lap szélére, hogy áll egy ló az udvaron, megetetjük saját szalámijával, és az épülettörmelékeket kiszórjuk az ürbe.

Így kényszerítem magam, hogy elhiggyem a megállapítást: soha nem voltam már öreg, s nem leszek még gyerek ezután.

Ez is prés

*Egy fordítva működő süketszoba.
A sebészpontosságú bevágások
felnyitják a fájdalmat torkomban.
Megerterm: erre már a hallgatás ok.*

*Fel van bolygatva a falak belseje.
Körmeim beleakadtak a múltba.
Nem zavarna egy időleges helycsere,
de vallomás helyett elnémulnék újra.*

*S úgy büntettem meg magam, végtelenül.
A tétel azóta is egyre halmozódik.
Felmenthetél volna, csak te egyedül,
bár minden némaság talán csak lódtít.*

*Milyen tökéletes akusztika.
Csendünk masszája szinte megfojt.
Akkor mégsem bennem van a hiba.
Az elmondhatatlanságból mégis elég volt.*